

8-2-33

1a

ΝΕΑ
ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1933

ΩΡΑ 6.45 Μ. Μ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
 ΝΕΑ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

7^Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΣΟΛΙΣΤ: ΕΛΕΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Θεωρεία	A'. σειράς	δραχ.	25.—
»	B'. »	»	15.—
Πλατεία		»	20.—
»	B'. »	»	15.—
Ἐξώστης	A'.	»	15.—
»	B'.	»	10.—

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

GLUCK : 'Ιφιγένεια ἐν Αὐλίδι. Εἰσαγωγή.

HAYDN : Συμφωνία ἀρ. 85 La Reine

I Adagio. Vivace.

II Romanze. Allegretto

III Menuetto. Allegretto

IV Finale. Presto

GLUCK : Ρετσιτατίβο καὶ ἄρια ἀπὸ τὸν 'Ορφέα.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΠΟΝΗΡΙΔΗ : Τρία δημοτικὰ τραγούδια.

1. Μοιρολόϊ

2. Νανούρισμα

3. Τὸ καράβι

CUI : Le Flibustier, Danses.

BIZET : Jeux d' enfants. Σουΐτα.

I Marche (τρομπέτα καὶ ταμποῦρλο)

II Berceuse (ἡ κοῦκλα)

III Impromptu (ἡ σβούρα)

IV Duo (ἀντρούλης καὶ γυναικοῦλα)

V Galop (ὁ Χορὸς)

JOH. STRAUSS : 'Ο ὠραῖος γαλαξίος Δούναβις.

GLUCK. 'Ιφιγένεια ἐν Αὐλίδι. Εἰσαγωγή.

Ὁ Christoph Willibald Gluck (1714—1787) εἶναι ὁ Ἄναμορφωτῆς τῆς Ὁπερας τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἀφήνοντας τὴν παράδοση τῆς Ἰταλικῆς opera seria ὑπέταξε πάλι τὴ μουσικὴ στὴν ἰδέα τοῦ δράματος καὶ ἐδημιούργησε ἔτσι ἀληθινὰ καὶ μεγάλα ἔργα τέχνης. Στὶς ἰδέες τοῦ Gluck ξαναγύρισε ὁ Wagner ἀργότερα, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸ μουσικὸ δράμα τοῦ 19ου αἰῶνος.

Οἱ περισσότερες ὑποθέσεις τῶν ἔργων τοῦ Gluck εἶναι παρμένεις ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία. Ἡ Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι ἐπαίχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι στὶς 19 Ἀπριλίου τοῦ 1774. Ἡ ἀριστοφυματικὴ τῆς εἰσαγωγὴ εἶχε τόση ἐπιτυχία, ὥστε, πράγμα πρωτοφανές στὰ χρονικά τῆς grand opera, ἐπαίθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ, ἀφοῦ εἶχε ἤδη ἀνοίξει ἡ ἀυλαία.

Ὁ «Ὁρφεὺς καὶ ἡ Εὐρυδίκη» εἶδε τὸ φῶς τῆς σκηνῆς γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Βιέννη στὶς 5 Ὀκτωβρίου 1762.

HAYDN. Συμφωνία Nr. 85 La Reine.

Ὁ Franz-Joseph Haydn, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους διδασκάλους τῆς μουσικῆς τέχνης, ἐγεννήθηκε τὴν 1 Ἀπριλίου 1732 στὸ Rohrau καὶ πέθανε στὴ Βιέννη στὶς 31 Μαΐου τοῦ 1809. Εἶναι ὁ δημιουργὸς τῆς κλασσικῆς Συμφωνίας, στὴν ὁποία εἶχε ἤδη δώσει τὸν τύπο ἡ Σχολὴ τοῦ Mannheim.

Τὸ ἔργο τοῦ Haydn εἶναι κολοσσιαῖο· ἔχει γράφει 104 συμφωνίες, πολλὰ ἔργα γιὰ χορωδία καὶ πλῆθος ἀπὸ ἔργα μουσικῆς δωματίου.

«Στὴ μουσικὴ τοῦ Haydn σφύζει ὅλη ἡ βιεννέζικη φαιδρότης ἀπὸ τὴν πιὸ ἀπλοϊκὴ αἰσθηματικότητα, ὡς τὴν πιὸ τρελλὴ εὐθυμία· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ πού γίνεται σοβαρὸς καὶ παθητικὸς, ὑπερβάλλει κατὰ πολὺ τοὺς συγχρόνους του καὶ ὀδηγεῖ κατ' εὐθειαν στὸν Beethoven».

(Riemann)

Ἡ Συμφωνία **la Reine** ἀνήκει στὶς ἕξι «παρισινές» καὶ ἔχει γραφῆ τὸ 1786. Τὸ ὄνομα La Reine ἔχει μείνει στὴ συμφωνία ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη συμπάθεια τῆς Μαρίας-Αντουανέττας γι' αὐτὸ τὸ ἔργο.

Τὸ πρῶτο μέρος ἀρχίζει μὲ μιὰ ἀργὴ εἰσαγωγὴ, πού ἔχει μοζάρτεια χαρακτηριστικά. Τὸ allegro ἔχει μόνο ἓνα θέμα πού κυριαρχεῖ σ' ὅλο τὸ μέρος.

Τὸ δεύτερο μέρος allegretto εἶναι βαριασόνες ἐπάνω σὲ μιὰ ὀραία γαλλικὴ ρομάντσα. Τὸ θέμα ἐπαναλαμβάνεται πάντα ἀμετάβλητο, ἀλλὰ μὲ ὅλο νέα χρώματα στὰ διάφορα ὄργανα τῆς ὀρχήστρας.

Τὸ Menuetto, κατὰ τὸν Kretschmar, θὰ μπορούσε νὰ συνοδεύη στρατιῶτες πὸν παρελαύνουν, ἂν δὲν ἦταν γραμμένο σὲ 3/4. Τὸ τρίο ἀντιθέτως εἶναι ἕνα ἐρωτικό παιγνίδισμα ἀνάμεσα στὰ ξύλινα ὄργανα τῆς ὀρχήστρας. Τὸ finale εὐθύμο καὶ ἀξένοιαστο μὲ πολὺ ὠραία σημεῖα στὴν ἀνάπτυξη, κλείνει τὸ χαρούμενο αὐτὸ ἔργο.

Γ. ΠΟΝΗΡΙΑΔΗ. Τρία Τραγούδια.

Οἱ τρεῖς αὐτὲς μελωδίες εἶναι παρμένες ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ συνθέτη «6 Δημοτικὰ τραγούδια», πὸν ἔχουν ἐκδοθῆ στοῦ Senart. Ἐργάφηκαν τὸ 1920 καὶ πρωτοπαίχθηκαν στὰ concerts Collones στὸ Παρίσι. Ἡ ἔναρμόνις καὶ ἡ ἐνορχήστρωσις δὲν περιορίζεται σὲ μιὰ ἀπλὴ ὑπόκρουση, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ἠχητικὴ ἀτμόσφαιρα πὸν διερμηνεύει τὸ περιεχόμενον τοῦ τραγουδιοῦ.

CUI: «Le Flibustier». Danses.

Ὁ Cesar Cui (1835—1918) ἀνήκει στὴ νεορωσικὴ Σχολὴ ἂν καὶ στὰ ἔργα του δὲν κυριαρχεῖ τὸ ρωσικὸ χρῶμα. Οἱ χοροὶ εἶναι παρμένοι ἀπὸ τὴν ὄπερά του le Flibustrier (1889).

BIZET (1838 - 1875) Jeux d' enfants. Σουίτα.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ Σουίτα εἶχε γραφῆ ἀρχικῶς γιὰ πιάνο μὲ 12 μικρὰ κομμάτια.

Γιὰ τὰ ἐγκαίνια τῶν Concerts Collones, ὁ συνθέτης ἐνορχήστρωσε πέντε ἀπ' αὐτὰ καὶ ἐδημοσιεύθηκαν ὡς μικρὴ σουίτα γιὰ ὀρχήστρα.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἔργο ἔχει ὅλα τὰ προσόντα τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος: λεπτότητα στὴ σκέψη, εὐγένεια στὴν ἔκφραση, διαφάνεια στὴ φόρμα.

JOHANN STRAUSS. Ὁ ὠραῖος γαλάζιος Δούναβις.

Ὁ Joh. Strauss (νιδός) «ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βάλς», γεννήθηκε στὴ Βιέννη (ποῦ ἄλλοῦ θὰ ἦταν δυνατόν!) τὸ 1825 καὶ πέθανε πάλι στὴ Βιέννη τὸ 1899. Ὁ ὠραῖος γαλάζιος Δούναβις εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα βάλς πὸν ἔχουν γραφῆ. Ὁ J. Strauss μὲ τὶς ὀπερέττες του καὶ τὰ βάλς του, θαύματα μελωδικοῦ πλοῦτου, ἔχει λάβει τὴ θέση του ἀνάμεσα στοὺς Κλασσικοὺς τῆς Μουσικῆς.

A. E.

36

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1933

Ο ΜΕΓΑΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΤΗΣ

ΝΕΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

A. B.

8^η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΣΤΑΤΑΡΤΗ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1933

ΠΡΟΤΡΑΪΜΑ

ΜΕΡΟΣ Α.

GLUCK : Ἰστέβια ἐν Αἰθίοπ. Κλασσικὴ

HAYDN : Ζυμφωνία ἀρ. 88 ἐν Βεῖνῃ

I Adagio. Vivace

II Romanse. Allegretto

III Minuetto. Allegretto

IV Fianale. Presto

GLUCK : Περσεφόνη καὶ ὄφις ἀπὸ τοῦ Ὀπερά

ΜΕΡΟΣ Β.

ΤΟΜΠΑΪΔ : Τρία ὁμηρικὰ τραγῳδία

I Μολοδαί

2 Νεφέουρα

3 Το κρηθί

Le Flibustier. Danse

Jeux d'enfants. Zoutra

I Marches (jeunes et vieilles)

II Berceuse (jeunes)

III Impromptu (jeunes)

IV Duo (jeunes et vieilles)

V Galop (jeunes)

JOH. STRAUSS : Ο ὁμηρικὸς Δευσμῆς

72

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 3